

ganud, se läks pähhä. Siis teotasid ja pilkasid nad tedda kurjaste, se ep ollekski mees, kes napsu ei jo; temina ei jua sepärrast, et wiist üks ainus klaas jubba tedda laua alla wantada. Sinno mees olli kama wait, teggi waitsest omma tööd, siiski wõis nähha, et se tedda pahhandas, sest ta lõi wahhest silmist üsna punnaseks. Wimaaks, kui asji liale läks, kargas ülles, wöttis täie klasi wina laua pealt võlde: „Ma tahhan näidata, et ma klasi wina pärrast mitte laua alla ei lange, et mind rahhule jättate.“ Ja jõi selle klasi täie ühe klunkuga ärra, mis ülle nad kõik jölledast kässi lafsutades tedda kiitsid. Mis pärrast sedda siindis, ei tea ma mitte, sest mo mees satis mind kõrtsi toast ärra. Kui ma mõnne aja pärrast jälle tullin, näggin ma kuidas so mees teiste keskel üht klasi täit teise järrel alla wallas. Ma puggesin sallamasti toast wälja, sedda kurba luggu sulle teada andma.“

Anna langes, kibbedast nuttes, teli peale. Wimaaks tõusis ta üles, ütles omma kurwa sõbrale: „Tulle, Maria, ma sadan sind kõrtsi jure.“

Kui mõllemad senna said, teggi Kasiku naene hirmu ja warriustusega ukse lahti, ja astus sisse. Ta mees istus lafkeverte keskel, ta andis just tühja klasi kõrtsmiku kätte, agga teise käega lõi ta ni waljuoste wastu lauda, et kõik klasiid klirrisid.

Anna läks ta jure ja ütles waitse healega: „Tulle, armas mees, müüd on jubba aeg koju minna.“

„Si ma weel tahha minna“, pommises Kasik tünni kelega, „andke, kõrtsmik, weel üks naps.“

„Noh se on õige, Kasik“, hüüdsid teised jodifud iggalt poolt, „ära lasse naest so ülle wallitseda.“

„Anna pöras weel korra omma mehe peale, temina käest kinni hakkates, et tedda üles aitaks. Siis tuli (et ta winast sõgge olli) pimmeduse wiha waim ta sisse, ta kargas üles ja lõi omma naest rusikaga wastu silmi, et se ärraminestades mahha langes. Müüd kargas kõrtsmiku naene ruttu senna, wiis tedda teise tuppa wodi peale, pesi werd ta silmist ja kastis ta otjaotsist külma wega, kinni ta jälle hakkas aru sama ja õhkades ütles: „Armas Maria, wi mind koju, ma ei tahha mitte silmapilku kauem seia ärrane tud majasse jada.“ Nende sõnade peale hakkas teine kibbedaste nutma ja ütles: „Anna, ma arwan, sinna olled ehk kõiges omma willetsuses siiski õnnelikum minust. Minna pean parragu seia hirmsa majasse jama, ja eddespiddi selle sarnasid wõeraid asju näggema. Oh, et ma siit länwe ülle ial polleks astunud!“ Pärrast neid sõnnu aitas ta Annat toast wälja. — Kojas seisis kõrtsmiku emma käed püas, neid irwitades.